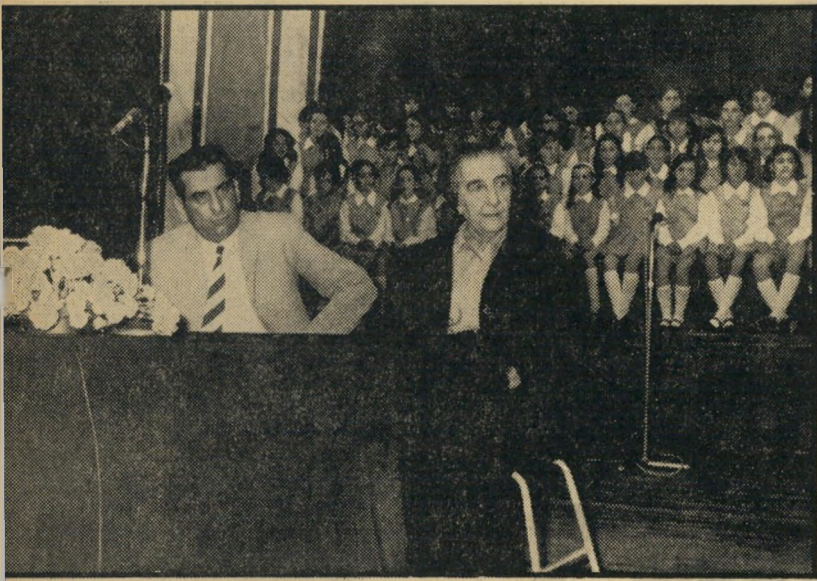

תוסר הכליות

שה ישישה, ממוצעת קומה ולבנת שיער, ישיבה השבוע בדירתה הצנועה ברחוב תלפיות ברמת-גן, כשהיא פוכרת ידיה בעצבנות. "אני כל כך מודאגת", חזרה ומילמלה. "כל כך מודאגת".
ואכן, התחייבה עליה לעבור, בגילה המבוגר — לאחר שהעמידה שבועה בנים ובנות, נכדים ונינים — היתה יכולה לז' עזע אף אדם צעיר יותר: שניים מבניה עברו, בריזמנית, ניתוח מסוכן. בתה, שרה בעצמה אם לשני ילדים וסבתא —

הח"כ עם גולדה

חזר שוב ללא פיתרון. כל תורם כלייה לא נמצא.

הח"כ מנחם כהן במופע ציבורי לצידה של ראש הממשלה גולדה מאיר. במשך ארבע שנים סבל כהן ממחלת הכליות, בשנתיים האחרונות — בצורה חמורה, כשהוא נזקק לטיפול מתמיד בכלייה מלאכותית. למרות זאת, לא גילה את כאביו ומחלתו הקשה לאיש מן הטובים אותו. גנסית לזו של אחיה, וניתן היה להשתרר לה בגופו.

מבלי לאבד זמן, נלקחו האח והאחות לבית-החולים הערונ. הניתוח נערך במחלקת תו של ד"ר דויד קמחי, מנהל המחלקה האורולוגית בבית-החולים, והועבר בשייך טלחוייה כמעגל סגור בפני קבוצה גדולה של רופאים ומנתחים. בניתוח הרמטי של האם והאחות נכחו גם דוקטור יוסף רוני פלד, מנהל מחלקה פנימית ג' בבית-החולים, שטיפל במהלך כהן כל השנים, וכן ד"ר אלכסנדר וד"ר רוזיה צרלסון מבית-החולים בלזון שבבלגיה, שהכירו את כהן מביקריו אצלם. שני הרופאים מבלגיה היו בארץ בבילוי חופשה, וכאשר הוחלט לבצע את הניתוח, הזמין אותם דוקטור רוניפלד להיות נוכחים.

48 שעות לאחר הניתוח, יכלו כבר ה' מנתחים לקבוע, כי הניתוח המסוכן עבר בהצלחה. כריתת כלייה מגופו של אדם אחד, והשתלתו בגופו של אחר, איננה פעולה פשוטה, הרופאים, המשפחה, ועם שלם, החזיקו השבוע אצבע בתפילה, שלא יתגלו סיבוכים, שהכל יסתיים בהצלחה. בתפילה שתתקבל תרומתה העילאית של שרה פרינס, שמסרה את כלייתה ללא מוסר כליות, באומץ לב נזיר, הצטרפה, שלא בר צונה, — כאותה אם, לפניו, שתרמה את כלייתה לבנה החולה — לקבוצה הזעירה של ישראלים, שניתן לכנותם ללא היסוס: אנשי מופת.

אמא ואבא

הוריו של ח"כ מנחם כהן (עם אחד מנכדיהם). על האם הקשייה וטה, ביחוד, השפיעה הפרשה קשות: מחלתו האנושה של בנה, ומעשה המופת של בתה, והניתוח המסובך של שניהם, השאירו את האשה וחסרת-כוח.

תרמה אחת מכלייתיה לאחיה, חבר-הכנסת מנחם כהן.
אתה של אם הבנים, כתישבע כהן, היתה, לקראת סוף השבוע, מיר תרה, לפחות מבחינה רפואית. מעשה ה' מופת הנזיר של אחותו של ח"כ מנחם כהן יסתיים בהצלחה, והאח ואחותו גם יחד התאושו בצורה משיבוע רצון, לאחר הניתוח. היה להם ולמשפחה כולה סיומו של סיוט שנמשך ארבע שנים תמימות. לפני ארבע שנים גילה מנחם כהן לרא' שונה שכליותיו אינן פועלות כשורה. בי הדרגה, הלך המצב והחמיר. בשנתיים ה' אחרונות היו חייו של הח"כ תלויים בי כלייה מלאכותית. פעמים בשבוע היה נוסע לבית-החולים בבית-החולים, שוכב מרותק לכלייה, בשנה הראשונה 12 שעות כל פעם, בשנה השנייה, לאחר שנתקבל ציוד חדש

לילה בביתה, היות ובעלה סילק אותה מי הבית עקב חתימתה על התקליטים, בהיר לאשתו שאם לא תחזיר את התקליטים ר תבטל את השטרות שחתמה, אין לה מה לע' שות יותר בורנוגה.

המנהל לא המדיני. לסצינה זו קדמה סצינה דומה בורנוגה, לאחר שאחת החות' מרת פנתה למנהל בית-הספר, חיים שמוחוני, גילתה שהוא בכלל לא המליץ על התק' לטיים.

בעקבות תגלית מדכאה זו עלו החותמות הפזיזות, אחדות בלחיית בעלים נזעמים, רגל אל משרדי החברה המרכזית לשיוק, הטילו עליה מצור.

אלא שמנהלי החברה, כאנשי עסקים משופשפים, עמדו בלחץ ללא חת, סירבו ל' בטל את העסקה. הם חזרו בהם מכירובם זה, "לפנים משרות הדין", רק כאשר הגיע למקום כתב העולם הזה, שה זעק לשם, החל מראיין את החותמות הורנוגיות.

החותמות המבקשת לשמור על עילום שמה (בעלי יראה שדיברתי לעיתון — יהרג אותי):

באו השניים לבית שלי. הבעל שלי היה בעבודה. אמרו לי שאם אני רוצה שהילדים שלי ילמדו טוב אנגלית, אז אני צריכה לק' נות את התקליטים. שאלתי למה טוב ה' תקליטים באנגלית, אז הם אמרו שמנהל בית-הספר והמורה לאנגלית אמרו שצריכים לקנות את התקליטים. אמרתי להם טוב-סדר אם הם אומרים המנהל והמורה ש' צריך, אז אני חתמתי להם.
חותמת אחת, בחודשי הריון מתקדמים: "באו השניים, אמרו שמשרד החינוך אומר שהתקליטים בסדר ושיש מזל שדווקא ה' מורה של הבן שלי ילמד אנגלית לפי ה' תקליטים האלה. אמרתי להם: אבל אני לא יכולה לחתום. בעלי בעבודה. אמרו לי: תראי, אם את לא רוצה שהילדים שלך ילמדו אנגלית טוב, ואם את רוצה שיהיו לא בסדר בבית-ספר, אז אל תחתמי. אמרי

מנחם שפר
אנגלית מסעדת רוחות